

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI
SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.8236/2/2013

SENTINȚA CIVILĂ NR.1315
Ședința publică de la 25 aprilie 2014
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE: DECEBAL CONSTANTIN VLAD
GREFIER: ELENA CHIRĂNUȘ

Pe rol, pronunțarea asupra cererii în contencios administrativ și fiscal formulată de reclamantul CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII în contradictoriu cu pârâtul CIUBOTĂ TRAIAN, având ca obiect „constatarea calității de lucrător/colaborator al Securității (OUG nr.24/2008)”.

Cauza a rămas în pronunțare în ședința publică de la 02.04.2014, desfășurarea ședinței fiind consemnată în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre. Având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea la datele de 09.04.2014, 16.04.2014, 23.04.2014 și 25.04.2014, când a pronunțat următoarea sentință:

CURTEA,

Deliberând, constată:

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei secții la data de 17.12.2013, reclamantul Consiliul Național pentru Studiarea Arhivelor Securității a solicitat instanței să aprecieze asupra calității de lucrător al Securității a pârâtului CIUBOTĂ Traian,

Motivele acțiunii sunt următoarele:

„În fapt, prin cererea nr. P 1385/09/14.05.2009, adresată C.N.S.A.S. de domnul [REDACTED], se solicita verificarea, sub aspectul constatării calității de lucrător al Securității, pentru ofițerii sau subofițerii care au contribuit la instrumentarea dosarului la care petentul a avut acces în temeiul art. 1 alin. 7 din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008. Astfel, în dosarul I 153657 solicitat în temeiul legii de către domnul [REDACTED], pârâtul figurează în vol. 2, filele 79, 122, 184, 186, 310, 311; vol. 3, f. 90, 105, 188, 252.

Așa cum rezultă și din cuprinsul Notei de Constatăre nr. DI/1/1388/30.05.2013, precum și al înscrisurilor atașate, domnul CIUBOTĂ Traian, având gradul de maior în cadrul Inspectoratului de Securitate al Municipiului București, Serviciul 210, a participat la acțiunea de urmărire a domnului [REDACTED], deschisă deoarece aceasta fusese semnalat cu „legături suspecte cu elemente dușmănoase din emigrație”, precum și pentru că „adoptă o poziție politică necorespunzătoare”. Ca urmare, pentru a contracara acțiunile ostile ce ar fi putut fi organizate de petent precum și pentru a-l determina să renunțe la activitatea <contestatară>, pârâtul propune contactarea soției scriitorului, urmărind prin această măsură „influențarea” acestuia în sensul de a ieși din anturajul elementelor de la postul de radio <Europa Liberă>. În urma aprobării acestei măsuri „maior CIUBOTĂ Traian, sub acoperirea organului de pașapoarte, a contactat pe [REDACTED], realizând „o apropiere a acesteia față de organele de securitate”. De asemenea, o altă categorie de măsuri dispuse de pârât în scopul de a-l împiedica pe domnul [REDACTED] să întreprindă „acțiuni protestatare și turbulente” o reprezintă dirijarea surselor <MARTIN>, <LICA>, <BRATU> pe lângă persoanele din anturajul scriitorului, precum și folosirea surselor oficiale din cadrul editurilor unde domnul [REDACTED] avea depuse

manuscrite. Nu în ultimul rând, prin dirijarea sursei <DAN>, s-a realizat compromiterea domnului [redacted] atât față de persoanele ce au legături cu colaboratorii de la Europa Liberă, cât și față de diplomatul american B.I.. Nu în ultimul rând compromiterea, prin crearea impresiei că domnul [redacted] ar fi legătură a organelor de Securitate, a fost practică și rață de anturajul de scriitori din țară. De asemenea, mr. CIUBOTĂ Traian propune continuarea folosirii mijloacelor de interceptare a convorbirilor, instalate la domiciliul urmăritului. Apreciem că prin realizarea măsurilor trasate, s-a adus atingere dreptului la viață privată.

Din toate documentele arătate mai sus se poate observa implicarea ofițerului în obținerea informațiilor respective. De asemenea, important este faptul că simpla obținere a unor informații cu caracter personal referitoare la cei urmăriți de Securitate, fără cunoștința și fără acordul acestora și pentru motive care nu aveau de a face cu apărarea intereselor naționale, constituia o violare a dreptului la viață privată.

Față de cele arătate, se impune următoarea precizare: definiția legală a noțiunii de lucrător nu presupune situațiile în care respectivele persoane (ofițeri, subofițeri) încălcau întregul sistem juridic în vigoare înainte de 1989, ci doar cazurile în care aceștia suprimau sau îngreădeau <drepturi și libertăți fundamentale ale omului>. Din punct de vedere al legiuitorului, este irelevant dacă aceste încălcări sau limitări aveau susținere legală sau regulamentară. Altfel spus, un angajat al Securității care respectând instrucțiunile din acea vreme ar fi instrumentat un dosar încălcând, pe motive politice, drepturi și libertăți fundamentale stipulate de Constituția de la acea dată, precum și de pactele internaționale, la care România era parte, respectivul se înscria în sfera lucrătorilor Securității, în 1 sensul OUG nr. 24/2008, cu modificările și completările ulterioare.

Pârâtul, prin activitățile desfășurate, a îngreădit drepturile și libertățile fundamentale, garantate de legislația din acea vreme. Astfel, în speța dată, îngreădirea dreptului la viață privată s-a produs în momentul în care Securitatea a pătruns în intimitatea persoanelor urmărite prin dirijarea surselor din subordine, precum și prin contactarea soției acestuia.

În concluzie, activitățile desfășurate de către domnul CIUBOTĂ Traian, în calitate de angajat al fostei Securități, au îngreădit următoarele drepturi și libertăți fundamentale recunoscute și garantate de legislație în vigoare la acea dată:

> dreptul la secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice, la viață privată, - art. 33 din Constituția României din 1965, art. 17 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Civile și Politice.

Pentru argumentele prezentate anterior, sunt asigurate condițiile impuse de legiuitor prin art. 2 lit. a din O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 293/2008 pentru a se putea constata calitatea de „lucrător al Securității”. Astfel, norma citată impune îndeplinirea următoarelor condiții pentru a se putea reține calitatea invocată:

1. Persoana să aibă calitatea de ofițer, inclusiv acoperit, sau subofițer al Securității în perioada 1945-1989. Or, în speța dată, această condiție este asigurată deoarece domnul CIUBOTĂ Traian a avut gradul de maior (1981-1983) în cadrul Inspectoratului de Securitate al Municipiului București, Serviciul 120.

2. În calitatea menționată la punctul 1 să fi desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngreădit drepturi și libertăți fundamentale ale omului. Și această condiție este asigurată prin acțiunile expuse pe larg anterior. Așa cum se poate observa, toate miturile întreprinse de către pârâtă au încălcat drepturi și libertăți fundamentale ale omului garantate prin legile în vigoare și la acea dată.

În drept, art. 1 alin. 7, art. 2 lit. a), art. 8 lit. a), art. 11 alin. 1 ale Ordonanței de Urgență a Guvernului nr. 24/2008 privind accesul la propriul dosar și deconspirarea Securității, aprobată cu modificări și completări prin Legea 293/2008, coroborate cu art. 27 alin. 1 și alin. 5 și art. 35 alin. 5 lit. a din Regulamentul de organizare și funcționare al C.N.S.A.S., adoptat prin Hotărârea nr. 2/2008, precum și pe dispozițiile articolului 194 al Codului de Procedură Civilă.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii, ca neîntemeiată.

În motivarea întâmpinării, s-au arătat următoarele:

„ Prin acțiunea formulata de reclamanta se concluzionează ca activitatea subsemnatului desfășurata in calitate de angajat al fostei Securități a îngădit următoarele drepturi si libertăți fundamentale recunoscute si garantate de legislația in vigoare la acea data - dreptul la secretul corespondentei si al convorbirilor telefonice, la viață privată, prevăzute in art. 33 din Constituția României din 1965, art. 17 din Pactul International cu privire la Drepturile Civile si Politice. In sprijinul acestei concluzii, sunt citate extrase din documentele analizate in nota de constatare.

Prevederile art.2 lit. a) din O.U.G. nr. 24/2008, aprobată cu modificări si completări prin Legea nr. 293/2008, indica criteriile pentru a se putea retine calitatea de lucrator al Securității in privința unei persoane:

- a) aceasta sa fi avut calitatea de ofițer, inclusiv acoperit, sau subofițer al Securității in perioada 1945 - 1989;
- b) in calitatea menționata la punctul anterior sa fi desfășurat activități prin care a suprimat sau a îngădit drepturi si libertăți fundamentale ale omului.

Daca in legătura cu calitatea de ofițer a subsemnatului, condiția prevăzută de norma legală este îndeplinită , in ceea ce privește cea de-a doua condiție se impun cu evidenta unele precizări esențiale pentru analizarea speței.

In primul rând, norma legală menționată instituie condiția existentei unei acțiuni de îngădire sau de suprimare a unor drepturi fundamentale ale omului. In acțiunea formulata de reclamanta interpretarea acestor prevederi este ambigua, arătându-se ca "definiția legală a noțiunii de lucrător nu presupune situațiile in care respectivele persoane (ofițeri, subofițeri) încălcau întregul sistem juridic in vigoare înainte de 1989, ci doar cazurile in care aceștia suprimau sau îngădeau drepturi si libertăți fundamentale ale omului. Din punctul de vedere al legiitorului, este irelevant daca aceste încălcări sau limitări aveau susținere legala sau regulamentara."

Prin urmare, in concepția reclamantei, nu are relevanta faptul că încălcările sau limitările respective aveau susținere legala, dar in același timp se opinează că activitățile subsemnatului "au îngădit drepturi si libertăți fundamentale, recunoscute si garantate de legislația in vigoare la acea data".

In această interpretare, sistemul juridic instituit înainte de 1989 (inclusiv norma constituționala si, implicit, norma internațională ce recunosc si garantează drepturi fundamentale) este apt doar să legitimeze in speța doar o încălcare sau o limitare si nu o justificare legală a acestora, ceea ce este profund injust, indiferent de sistemul legal si social la care ne referim.

Totuși, aceasta interpretare este atenuata de următoarea afirmație a reclamantei: "un angajat al Securității care respectând instrucțiunile din acea vreme ar fi instrumentat un dosar încălcând, pe motive politice, drepturi si libertăți fundamentale stipulate de Constituția de la acea data, precum si de pactele internaționale la care România era parte, respectivul se înscria in sfera lucrătorilor Securității, in sensul OUG nr. 24/2008, cu modificările si completările ulterioare ". Aceasta exemplificare este mai apropiata de sensul noimei legale actuale si vine in contradicție cu definiția pe care ar trebui sa o explice. Prin urmare, pentru ca persoana sa fie considerata lucrător al securității ar fi trebuit sa respecte unele instrucțiuni, motivate pe considerente exclusiv politice, care să ducă la încălcările menționate.

Un alt criteriu invocat de reclamanta pentru determinarea faptului daca a avut loc o încălcare sau o limitare a drepturilor fundamentale ale omului este definit in modul următor: "simpla obținere a unor informații cu caracter personal, referitoare la cei urmăriți de Securitate, fără cunoștința si fără acordul acestora, si pentru motive care nu aveau de a face cu apărarea intereselor naționale, constituia o violare a dreptului la viață privată". Folosirea sintagmei "apărarea intereselor naționale", fără a face referire la semnificația acesteia in contextul socio-juridic in care s-au produs respectivele evenimente si cu ignorarea cadrului legal in care funcționa întreaga

societate romanească in acele vremuri, nu este de natura a conduce la stabilirea unei certitudini juridice, mai ales in condițiile in care "interesul național" este un concept strâns legat de modul de organizare al statului la un anumit moment dat.

In aceste condiții, in care interpretarea acestei norme juridice trebuie realizata de onorata instanța pentru pronunțarea unei hotărâri temeinice si legale, iar criteriile oferite de reclamanta nu sunt îndestulătoare, se impune sublinierea următoarelor aspecte:

1. In practica instanțelor judecătorești s-a conturat opinia ca, in analizarea spetelor de aceasta natura, trebuie să se distingă existenta unei încălcări a drepturilor fundamentale ale omului garantate de Constituția României din 1965 si Pactul International cu privire la Drepturile Civile si Politice, făcându-se abstracție de sistemul normativ ce cuprinde norme inferioare celor doua reglementari.

2. Chiar si in aceasta interpretare, nu se poate atribui un caracter absolut protecției drepturilor si libertăților fundamentale cuprinse in aceste reglementari.

Asemenea limitări sunt acceptate si in jurisprudența comunitara contemporana, dezvoltata de o instanța democratica - Curtea Europeana a Drepturilor Omului ("De asemenea, Curtea a admis că existența unor dispoziții legislative care acordă autorităților publice posibilitatea de a intercepta corespondența, trimerile poștale sau conversațiile telefonice, deși constituie ingerințe în exercițiul dreptului la viață privată, în anumite situații excepționale, pot să se dovedească necesare într-o societate democratică, din moment ce sunt destinate să apere securitatea națională, ordinea publică sau să prevină săvârșirea unor fapte penale".) In acest sens, se impune a fi subliniat ca, prin cererea de chemare in judecata, se susține ca prin activitatea mea as fi încălcat prevederile art. 17 din Pactul International cu privire la Drepturile Civile si Politice, care are corespondent in art.12 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, sursa de inspirație pentru art.8 din Convenția Europeana a Drepturilor Omului. Având in vedere legătura strânsa dintre aceste reglementari, consider ca si interpretarea lor se impune a fi făcuta uniform.

3. Reținând aceste precizări, precum si încercările de definire a noțiunii de "lucrător al Securității" conturate in doctrina si in practica, o "suprimare sau îngrădire a drepturilor si libertăților fundamentale ale omului" in sensul art.2 lit. a) din O.U.G. nr. 24/2008 trebuie sa implice cumulativ:

- o atingere importanta a unuia sau mai multor drepturi sau libertăți fundamentale recunoscute si garantate de Constituția României in vigoare la acel moment si de pactele internaționale la care România era parte;
- atingerea sa fi constat in îngrădirea sau suprimarea unui drept sau a unei libertăți din cele menționate mai sus si sa fi fost arbitrara;
- îngrădirea sau suprimarea dreptului sau libertății fundamentale recunoscute si garantate de Constituție si de pactele internaționale sa nu fi fost motivata de apărarea securității naționale, ordinii publice sau de prevenirea săvârșirii unor fapte penale, ci sa fi avut rațiuni strict politice.

Trebuie reținute toate aspectele ce pot fi pertinente si concludente pentru aprecierea temeiniciei cererii de chemare in judecata.

A) Drepturile si libertățile fundamentale presupus a fi încălcate prin activitatea subsemnatului, așa cum susține reclamanta, sunt cele prevăzute in art.33 din Constituția României din 1965 si art. 17 din Pactul International cu privire la drepturile Civile si Politice - dreptul la secretul corespondentei si al convorbirilor telefonice, dreptul la viață privata, iar aceasta încălcare s-a realizat prin "pătrunderea in intimitatea persoanelor urmărite prin dirijarea surselor din subordine, precum si prin contactarea soției acestuia".

In legătura cu încălcarea dreptului la viață privata prin contactarea soției persoanei urmărite, este evident ca aceasta afirmație nu se susține. Contactarea s-a realizat prin serviciul eliberării pașapoartelor, cu ocazia unei vizite in străinătate ce urma sa fie efectuata de aceasta. Prin urmare, metoda de contactare nu poate fi caracterizata ca o intruziune in viață privata a persoanei. Discuțiile purtate cu

persoana contactata au fost motivate de necesitatea prevenției săvârșirii unor fapte cu caracter penal, susceptibile de a fi săvârșite de persoana urmărită și prevăzute de legislația în vigoare la momentul respectiv. De altfel, toate acțiunile propuse de subsemnatul și reținute de reclamanta, s-au circumscris aceluiași scop, așa cum voi arata în continuare.

Din conținutul discuțiilor purtate reiese în mod evident caracterul preventiv al acțiunilor subsemnatului. Mai mult decât atât, este consemnata voința expresă a persoanei contactate ca subsemnatul să poarte o discuție și cu soțul dânzei, în vederea detensionării unor relații profesionale și a rezolvării unor probleme personale. În acest sens, este lipsită de temei afirmația că, prin contactarea soției persoanei urmărite a fost încălcat dreptul la viață privată.

În ceea ce privește supravegherea corespondentei și a convorbirilor telefonice, trebuie analizat, prin prisma celorlalte criterii indicate, dacă acțiunile propuse de subsemnatul au constituit o "încălcare" în sensul legii.

B) Trebuie reținut, în primul rând, perioada scurtă în care subsemnatul am activat în calitate de ofițer în cadrul Inspectoratului de Securitate al Municipiului București, serviciul 120 (1981 - 1983). În acest context, un amănunt esențial este dat de faptul că dosarul informativ al persoanei urmărite a fost deschis în anul 1976 și, prin urmare, activitatea subsemnatului trebuie apreciată în raport cu acțiunile efectiv întreprinse și nu cu cele menționate în tot materialul de urmărire informativă. Având în vedere faptul că unele pasaje din documentele ce au stat la baza Notei de Constatare S/DI/1388/30.05.2013 au fost cuprinse în note de stadiu (înscrisuri ce consemnau acțiunile întreprinse de-a lungul timpului în întregul dosar) și prezentate ca fiind acțiuni întreprinse sau autorizate de subsemnatul, pentru motivarea prezentei acțiuni, constituie încă un motiv pentru netemeinicia cererii în constatare. În acest sens, măsurile privind supravegherea persoanei urmărite (montarea tehnicii de ascultare, monitorizarea corespondenței) au fost dispuse anterior încadrării mele în cadrul Inspectoratului de Securitate al Municipiului București. Prin urmare, acțiunile întreprinse de subsemnatul nu au constituit acte arbitrare ce au îngrădit drepturile și libertățile persoanei urmărite. Mai mult decât atât, acestea nu au fost întreprinse direct de subsemnatul, ci doar am prezentat unele propuneri, care au fost aprobate de ofițerul ierarhic superior și executate de personalul specializat.

C. În fine, trebuie cercetat dacă presupusa atingere a drepturilor și libertăților persoanei s-a realizat din rațiuni exclusiv politice (și a constituit o încălcare în sensul legii) sau s-a încadrat în limitările inerente drepturilor fundamentale ce sunt acceptate și în societățile democratice.

Pentru a stabili acest aspect trebuie să ne referim întâi la cauza măsurilor întreprinse de subsemnatul în respectivul dosar. Din analiza documentelor prezentate de reclamanta, rezulta că acțiunile persoanei urmărite ce au determinat supravegherea sa nu au avut în principal un suport ideologic, politic, ci au fost determinate de relațiile încordate de ordin profesional ce existau între acesta și anumiți membri ai Uniunii Scriitorilor, precum și în nemulțumirea determinată de nepublicarea unor manuscrise sau de nerezolvarea situației locative.

În aceste condiții, toate acțiunile întreprinse de subsemnatul în respectivul dosar au fost realizate în scopul de a preveni săvârșirea unor fapte penale de către persoana urmărită, fapte ce erau prevăzute de legislația penală din acea perioadă în Codul Penal sub denumirea marginală de "Infrațiuni contra securității statului". Trebuie subliniat faptul că acesta era membru al Uniunii Scriitorilor și activa într-un domeniu considerat de interes național în organizarea oricărui stat - domeniul cultural. În cadrul deplasărilor în străinătate efectuate de d-l [REDACTED], acesta lua legătura cu persoane ce activau în cadrul postului de radio "Europa Libera" și, pe fondul nemulțumirilor determinate de cariera profesională din țară, urmarea să-și creeze imaginea de "ostatic de lux" și să-și întărească poziția de dizident.

Mai mult decât atât, prin Constituția de la 1965, România era proclamată "stat suveran, independent și unitar" (art.1). Având în vedere aceste prevederi, măsurile preventive ce au fost dispuse în dosarul menționat au avut ca principal scop

protejarea valorilor constituționale menționate și determinarea persoanei urmărite de a se conforma normelor juridice în vigoare la acea dată. După cum se poate observa din analiza documentelor depuse la dosarul cauzei, d-lui [REDACTAT] i-au fost aprobate în numeroase rânduri deplasările în străinătate, primind aviz favorabil de la Direcția de Informații Externe și, prin urmare, nu se poate susține că prin activitatea desfășurată de subsemnatul i-au fost încălcate drepturi și libertăți fundamentale garantate de legislația română. Așa cum am arătat, acțiunile întreprinse au vizat influențarea pozitivă a d-lui [REDACTAT], pentru că relațiile încordate cu membrii și conducerea Uniunii Scriitorilor să nu-1 determine la săvârșirea unor fapte incriminate penal în acea perioadă. Aceste acțiuni s-au concretizat în:

- sprijin în vederea păstrării locului de muncă;
- încercarea de a detensiona atmosfera din cadrul Uniunii Scriitorilor prin temperarea criticilor și acuzațiilor la adresa d-lui [REDACTAT];
- recunoașterea, prin discuții directe, a talentului și a valorii literare a creației acestuia; etc.

Prin urmare, consider că în privința activităților desfășurate de subsemnatul în respectivul dosar de urmărire, nu se poate reține încălcarea arbitrară a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ținând seama și de faptul că acțiunile propuse au avut un caracter preventiv și nu au avut o natură coercitivă.”

La dosar au fost depuse înscrisuri.

Analizând actele dosarului, Curtea reține că situația de fapt prezentată în cuprinsul cererii de chemare în judecată și al notei de constatare corespunde realității, fiind confirmată de înscrisurile depuse la dosarul cauzei. Astfel, Curtea constată că pârâtul a avut gradul de maior în cadrul Inspectoratului de Securitate al Municipiului București și, în această calitate a desfășurat activități prin care a îngădit persoanei urmărite dreptul la viață privată (art. 17 din Pactul Internațional privind Drepturile Civile și Politice) și a încălcat secretul corespondenței și al convorbirilor telefonice (art. 33 din Constituția din 1965).

Astfel, pârâtul a participat la acțiunea de urmărire a scriitorului [REDACTAT], deschisă deoarece acesta fusese semnalat cu „legături suspecte cu elemente dușmănoase din emigrație” și cu „o poziție politică necorespunzătoare.”

Pentru a determina persoana urmărită să renunțe la activitatea contestată, pârâtul a contactat-o pe soția acestuia, în vederea realizării unei apropieri față de organele de securitate. De asemenea, pârâtul a dirijat mai mulți informatori pe lângă persoanele din anturajul scriitorului urmărit, a dirijat un alt informator în vederea compromiterii persoanei urmărite în fața mai multor cetățeni străini, inclusiv prin crearea impresiei că scriitorul [REDACTAT] ar fi fost informator al Securității și că acesta ar fi suferit de boli psihice. Totodată, pârâtul a propus continuarea folosirii mijloacelor de interceptare a convorbirilor telefonice, instalate la domiciliul persoanei urmărite.

În mod evident, acțiunile pârâtului au adus atingere dreptului la viață privată al persoanei urmărite – constituie o violare a acestui drept obținerea unor informații cu caracter personal despre persoanele urmărite, fără cunoștința și acordul acestora și pentru motive care nu aveau legătură cu interesul național.

Nici un document din dosarul de urmărire nu indică existența unei intenții a persoanei urmărite de a săvârși fapte penale. Criticarea stării de fapt existente în țară, intenția de a trimite scrisori de protest, dorința de a emigra legal, intenția de a intra în greva foamei pentru respectarea drepturilor cetățenești nu erau interzise de legile românești și nu prezentau vreun risc pentru comunitate sau pentru siguranța națională.

Curtea constată că încălcarea drepturilor fundamentale ale omului de către lucrătorii fostei Securități era un fapt de notorietate în perioada comunistă și că nu existau acte normative care să impună obligația persoanei fizice de a deveni lucrător al Securității; angajarea în aceste structuri se făcea pe baza liberei opțiuni a persoanei care îndeplinea și celelalte condiții prevăzute de lege. Ca urmare, nu se poate afirma că lucrătorii fostei Securități sunt lipsiți de orice responsabilitate, în

condițiile în care acțiunile lor tindeau la conservarea dictaturii comuniste, nu la apărarea suveranității și independenței României.

În opinia Curții nu este relevantă îndeplinirea de către pârât a obligațiilor de serviciu, cu respectarea legii și regulamentelor militare edictate de statul totalitar, dat fiind că dispozițiile art. 2 lit. a) din OUG nr. 24/2008 nu condiționează existența calității de lucrător al Securității de respectarea sau nu a legislației din perioada comunistă.

Aprecierea existenței unei încălcări a drepturilor omului nu se poate face în raport cu legi represive, creație a statului totalitar comunist. Așa-zisele amenințări la adresa siguranței naționale constituiau în fapt amenințări la adresa regimului antidemocratic instaurat de partidul comunist.

Față de considerentele mai sus expuse și văzând disp. art. 2 lit. a) și art. 11 din OUG nr. 24/2008, Curtea va admite acțiunea așa cum a fost formulată și va constata că pârâtul a avut calitatea de lucrător al Securității.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:**

Admite acțiunea formulată de reclamantul **CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU STUDIAREA ARHIVELOR SECURITĂȚII**, cu sediul în București, str. Matei Basarab nr.55-57, sector 3, în contradictoriu cu pârâtul **CIUBOTĂ TRAIAN**, născut la data de 04.01.1935, în Glodeni, Republica Moldova, fiul lui Ion și Maria, domiciliat în municipiul **[REDACTED]**

Constată că pârâtul a avut calitatea de lucrător al Securității.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, azi 25.04.2014.

PRESEDINTE,
Decebal Constantin Vlad

GREFIER,
Elena Chirănuș

**CONFIRM CU
ORIGINALUL**